

Kapitola 1

MĚLI BYCHOM JÍT OSLAVOVAT někam do baru.“
Důrazné prohlášení mého spolubydlícího mě nijak nepřekvapilo. Cary Taylor si dokázal najít záminku k oslavě, i kdyby měla být sebemenší a sebemeně významná. Vždycky jsem to považovala za součást jeho osobního kouzla. „Jít se namazat večer před nástupem do nového zaměstnání je podle mě rozhodně špatný nápad.“

„Ale no tak, Evo.“ Cary usedl na podlahu našeho nového obývacího pokoje mezi půl tuctu stěhovácích beden a blýskl na mě svým podmanivým úsměvem. Vybalovali jsme už kolik dní, ale přesto pořád vypadal úžasně. Štíhlý, tmavovlasý a zelenooký Cary byl ten typ muže, co jen zřídka kdy nevypadá absolutně úchvatně, ať se děje co chce. Mohlo by mi to i vadit, kdyby to pro mě nebyl nejdražší člověk na světě.

„Nemluvím o flámu,“ naléhal. „Jenom sklenku vína, nebo dvě. Můžeme zaskočit na šťastnou hodinku a v osm jsme doma.“

„Nevím, jestli se stihnu vrátit včas,“ ukázala jsem na svoje jogínské kalhoty a přiléhavý top. „Až si změřím, jak dlouho mi trvá cesta do práce, chci jít do fitka.“

„Jdi rychle a cvič ještě rychleji.“ Caryho dokonale předvedené zvednuté obočí mě rozesmálo. Jednoznačně jsem očekávala, že jeho milionový obličej se jednoho krásného dne objeví na billboardech a v módních časopisech po celém světě. Ať se tvářil, jak chtěl, byl úchvatný.

„Co takhle zítra po práci?“ navrhla jsem náhradní řešení. „Jestli přežiju první den, bude to důvod k oslavě.“

„Platí. Zasněm novou kuchyni a udělám večeri.“

„Hm...“ Vaření patřilo ke Caryho radostem, ale nikoli k jeho talentům. „Skvělé.“

Odfoukl si zatoulaný pramínek vlasů z obličejce a široce se na mě usmál. „Máme kuchyň, pro kterou by většina restaurací byla ochotna vraždit. Tam se nedá nic zvorat.“

Pochybovačně jsem zamířila ven, rozhodnutá vyhnout se hovoru o vaření. Sjela jsem výtahem do přízemí a usmála se na vrátného, když mě s rozmáchlým gestem vypouštěl na ulici.

Ve chvíli, kdy jsem vykročila ven, mě vůně a zvuky Manhattanu objaly a začaly lákat k průzkumu. Nejenže jsem byla na druhém konci země od svého dřívějšího domova v San Diegu – připadalo mi, jako bych se ocitla v jiném světě. Dvě velké metropole – jedna nekonečně umírněná a smyslně lenivá, druhá kypící životem a frenetickou energií. Ve svých snech jsem si představovala život v brooklynském domě bez výtahu, ale jako poslušná dcera jsem se ocitla místo toho na Upper West Side. Kdyby se mnou nebydlel Cary, byla bych v tom rozlehlém bytě, kde bylo měsíční nájemné vyšší, než co většina lidí vydělá za rok, zoufale osamělá.

Vrátný mi zasalutoval. „Dobrý večer, slečno Tramellová. Budete dnes večer potřebovat taxi?“

„Ne, díky, Paule.“ Zhoupala jsem se na zaoblených podrážkách svých sportovních bot. „Projdu se.“

Usmál se. „Od odpoledne se ochladilo. Mělo by to být příjemné.“

„Prý si mám užívat červnové počasí, než začne být hnusně horko.“

„Velmi dobrá rada, slečno Tramellová.“

Vystoupila jsem zpod moderního skleněného krytého vchodu, který se poněkud tloukl s věkem budovy a jejího okolí. Užívala jsem si relativního klidu naší ulice, lemované stromy, než jsem vstoupila do ruchu a dopravního shonu Broadwaye. Doufala jsem, že jednoho krásného dne s ním splynu, ale prozatím jsem si pořád ještě připadala, jako bych se za Newyorčanku jen vydávala. Měla jsem tu adresu a práci, ale pořád ještě jsem se trochu bála metra a dělalo mi potíže mávat na taxíky. Snažila jsem se nechodit po městě s vyvalenýma očima a duchem nepřítomná, avšak bylo to těžké. Prostě tu toho bylo *moc* k vidění a prožívání.

Přival vjemů to byl úžasný – pach automobilových zplodin smíšený s vůněmi jídel z vozíků pouličních stánkařů, pokřik obchodníků ve spojení s hudbou pouličních umělců, ohromující rejstřík obličejů a stylů a přízvuků, nádherné divy architektury... A auta. *Ježíši Kriste*. Frenetický tok aut, namačkaných těsně na sebe, se vůbec nepodobal ničemu, co jsem kdy kde viděla.

Vždycky se našla nějaká sanitka, policejní auto nebo hasičský vůz, které se snažily proniknout proudem žlutých taxíků pomocí elektronického kvílení sirén, při němž praskaly bubínky. Žasla jsem nad pomalými popelářskými auty, která kličkovala jednosměrnými

ulicemi, a nad řidiči zásilkových služeb, čelícími hus-tému provozu tváří v tvář přísným termínům dodání.

Skuteční Newyorčané tím vším křižovali bez náma-hy a jejich láska k městu pro ně byla pohodlná a známá jako pár oblíbených bot. Nepozorovali páru, stoupající z okének a ventilátorů u chodníků, s romantickou roz-koší, a nemrkli ani okem, když jim země zavibrovala pod nohama, protože pod ní burácivě projel vlak me-tra, zatímco já se zubila jako idiot a vrtěla palci u no-hou. New York byl pro mě zbrusu nová láska. Byla jsem uchvácená a bylo to na mně vidět.

Dalo mi proto opravdu hodně práce, abych se tvářila ledabyle a klidně cestou k budově, kde budu pracovat. Aspoň pokud šlo o práci, dosáhla jsem svého. Chtěla jsem si vydělávat na živobytí vlastními schopnost-mi a to znamenalo začínat od píky. Od zítřejšího rá-na budu asistentkou Marka Garrityho ve firmě Waters Field & Leaman, jedné z nejlepších reklamních agen-tur ve Spojených státech. Můj otčím, megafinančník Richard Stanton, byl dotčen, když jsem tu práci přijala – namítal, že kdybych byla méně hrdá, mohla jsem pracovat místo toho u nějakého jeho přítele a těžit z konexí.

„Jsi tvrdohlavá jako tvůj otec,“ řekl. „Tomu potrvá věčnost, než z policajtského platu splatí tvoje student-ské půjčky.“

To byl velký boj, v němž táta nebyl ochoten couv-nout. „Ať mě čert vezme, jestli nechám jiného chlapa platit za vzdělání mé dcery,“ řekl Victor Reyes, když to Stanton nabídl. Respektovala jsem to. Tušila jsem, že Stanton taky, ačkoliv by to nikdy nepřiznal. Chápa-la jsem stanoviska obou mužů, protože jsem sama bo-jovala o to, abych si mohla ty půjčky splácet sama... a prohrála. Pro otce to byla otázka hrdosti. Matka se

za něj odmítla provdat, ale nikdy nezakolísal ve svém odhodlání být mým tátou v každém ohledu.

Protože jsem věděla, že nemá smysl se zpětně rozčílovat nebo být frustrovaná, zaměřila jsem se na to, abych se co nejrychleji dostala do práce. Naschvál jsem se rozhodla změřit si, jak dlouho trvá krátká cesta během pondělní dopravní špičky, takže mě potěšilo, když jsem dorazila k budově Crossfiru, kde sídlila firma Waters Field & Leaman, za necelých třicet minut.

Zaklonila jsem hlavu a sledovala obrys budovy až nahoru, k úzké stužce oblohy. Crossfire byl velmi seriózní a působivý dům, štíhlá věž ze zářivého safiru, protínající mraky. Z předchozích pohovorů jsem věděla, že interiér za otáčivými dveřmi ve zdobném měděném rámu je neméně úchvatný, s podlahami a stěnami ze zlatě žilkovaného mramoru a s bezpečnostním pultem ochranky a turnikety z broušeného aluminia.

Vytáhla jsem z vnitřní kapsy kalhot svou novou průkazku a ukázala ji dvěma strážným v černých oblecích, kteří měli na starosti ostrahu u vchodu. Stejně mě zastavili, nepochybně proto, že jsem byla velice nepatříčně oblečená, ale pak mě pustili dál. Až vyjedu výtahem do dvacátého patra, budu mít obecný časový rámec trvání celé cesty, od dveří ke dveřím. Tečka.

Kráčela jsem k řadě výtahů, když se vlnadná, krásně upravená bruneta zachytila kabelkou o turniket a vysypala ji, přičemž rozsypala záplavu drobných. Mince přišely na mramor a vesele se kutálely pryč a já sledovala, jak se lidé tomu chaosu vyhýbají a jdou pořád dál, jako by to neviděli. Podlehla jsem soucitu, dřepala si a pomohla ženě sbírat drobné spolu s jedním ze strážných.

„Děkuju,“ řekla a letmo, ustaraně se na mě usmála.

Opětovala jsem úsměv. „Rádo se stalo. Byla jsem při ruce.“

Právě jsem si dřepala, abych dosáhla na niklák, ležící u vchodu, když jsem narazila do páru luxusních černých polobotek, vyčnívajících pod černými kalhotami šitými na míru. Okamžik jsem čekala, až mi ten muž uhne z cesty, a když neuhnul, zaklonila jsem hlavu a podívala se nahoru. Na míru šitý oblek na mě udělal nemalý dojem, ale opravdovou senzaci z toho udělalo teprve vysoké, silné a štíhlé tělo uvnitř. I když byl ale ten chlap jaksepatří nádherný a sexy, teprve pohled na jeho obličej mě složil na lopatky.

Páni. Prostě... páni.

Spustil se do elegantního dřepu přímo proti mně. Po zásahu tou přepychovou mužností přímo mezi oči jsem nebyla schopná nic než zírat. Jako omráčená.

Pak se ve vzduchu mezi námi něco změnilo.

Jak opětoval můj upřený pohled, změnil se... Jako by mu z očí spadl kryt, který odhalil spalující sílu vůle, jež mi vysála vzduch z plic. Vyzařoval intenzivní magnetismus a ten sílil, stával se téměř hmatatelným otiskem vibrující a nezdolné energie.

Čistě instinktivně jsem se odtáhla. A žuchla rovnou na zadek.

Lokty mi pulzovaly bolestí z prudkého nárazu na mramorovou podlahu, ale sotva jsem ji vnímala. Byla jsem příliš zaneprázdňená zíráním na muže před sebou. Inkoustově černé vlasy mu rámovaly úchvatnou tvář. Nad strukturou jeho kostí by sochař zaplakal radostí, kdežto pevně tesaná ústa, čepel nosu a intenzivně modré oči byly divošsky nádherné. Ty oči se mírně přimhouřily, zbytek obličeje jevil nacvičenou lhostejnost.

Jeho košile i oblek byly černé, ale kravata dokonale ladila s těmi zářivými duhovkami. Oči měl chytré a pozorné a zavrtávaly se do mě. Zrychlil se mi tep; rty